

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Illvstrivm Miracvlorvm Et Historiarvm Memorabilivm Lib. XII

Caesarius <Heisterbacensis>

Antverpiae, 1605

De nouitio à spiritu blasphemiae tentato, & in contemplatione crucifixi
liberato, cap. 52

urn:nbn:de:hbz:466:1-13177

quia eadem tristitia ex immissione esset diaboli dōcens, fluctuantem ocyūs ad tranquillitatem perduxit. Tentatione verò sedata, mox adolescentis facies, non sine assistentium admiratione, est serena, & permisit se radi. Sicut mihi retulit iā dictus Abbas, ita vultus nouitij subitò fuerat immutatus, vt nigredo maxillarum & tremor labiorum satis ostenderent, quid corde concepisset. **APOLLONIVS:** Ecce istud est quod iam dixi, quia nouitij tentatio facilè veniat, & facilè recedat. **CAESARIUS:** Quædam tentationes nouitiorum tam duræ sunt & tam valida, vt illas compescere valeant non verba, non exempla, sed sola potentia atque consolatio diuina.

CAPVT LII.

NOVITIVS quidam tempore probationis suæ, ex quadam tentatione diabolica, quam nunquam ante conuersionem senserat, grauissimè turbabatur. Erat enim eadem tentatio de incarnatione Verbi, non quòd de illa malè sentiret, sed diabolus per spiritum blasphemiam feruorem mentis illius nitebatur extinguere, vt dum de ea dubitaret, tantos pro Christo subire labores recusaret. Die quadam, cum staret ad Primam in choro nouitiorum contra altare, contemplatus est oculis corporeis imaginem crucifixi in aëre venire ad se, ac si diceret: **Quare dubitas, respice in me, ego sum ille, qui natus & passus sum pro te.** Per aliquam horam ante faciem eius pendens erat ipsa imago, quam tantum videre potuit ab umbilico & supra. Interrogatus à me, si sciret quid hoc signaret, respondit: Dominus mihi contulit gratiam illam, vt nihil impudicū, & quod ledere possit verecūdiā meā, cogitare possim de illo, & ideo intellexi, quòd tantū partes corporis sui superiores, nō inferiores, mihi ostēdere dignatus est. Ab eadē hora ōnis illa cessauit tētatio, quā atē nulla cōfessio, nulla sanare potuit oratio. Et licet iā dicta tētatio cessauerit, nō tamē tētator cessauit, quē enim dejicere nō potuit per blasphemiam, fugare conatus est per acediā. Nā per plurimos dies, quotiēs ire debebat ad ecclesiā ad horas

cano-

canonicas, venissetq; ad ostium cellæ, sensibilibiter, & tam grauitè scapulis diabolus illum depressit, vt cōpelleretur residere & quiescere. Factus monachus, tã fortis & tam feruens est in ordine effectus, vt tædere nesciret, quacumque specie acediæ impugnatus.

CAPVT LIII.

ABBAS Philippus de Ottirburg. reculit Abbati nostro de quodam suo nouitio tentationē satis grauem, & sola Dei reuelationē sedatam. Cum enim idem nouitius tam grauitè esset tētatus, vt à nullo hominum posset consolari; & firmum cœpisset propositum recedendi, eadem nocte, qua de manè ad seculum redire voluit, tale somnium vidit: Visum est ei, quia staret ante ostiū portæ, de qua duas hinc inde considerauit vias exire; vna ex illis vergebat ad dexteram, altera ad sinistram; vtraque tamen ducebat in siluam oppositam. Stante nouitio in biuio, cū dubitaret quam illarum eligeret, senem quēdam cominus stare conspexit, cui sic ait: Bone vir si nosti, ostende mihi quæ ex his duabus vijs sit rector, & ad ambulandum commodior. Ad quod ille respōdit: Ego plenè & bene te expediam. Via hæc, quæ est à dextris, in nemore per breue spatium spinosa est, inæqualis, lutosa, & aspera; postea sequitur cāpus amœnissimus, longus, planus, varijsque floribus decoratus. Via verò quæ est à sinistris, in silua quidem commoda est, plana, sicca, lata, & bene trita, satisque deliciosa; sed non longa, cui campus mox continuatur longus, scopulosus, lutosus, & asperrimus, etiam ipsi visui horrendus. Ecce totum prædixi tibi, quodecunque volueris elige. Hoc dicto nouitius expergefactus est, non dubitans visionem propter se factam, vt pōte bene suę tentationi congruentem. APOLLONIVS: Vellem scire interpretationem huius visionis. CÆSARIVS: Via ad dexteram, vitam signat monasticam & spiritualem; via ad sinistram, vitam secularem atque carnalem; silua, præfens vita est, in qua more arborum homines crescunt per aetatem, & succiduntur per mortem. Vtraque vita breuis est, siue monastica sit siue secularis: illa in præ-

senti